

Az elátkozott királyság

Irta: Cservenák Berill 5. b

Volt egyszer egy szegény ember. Öt fián és szerény tanyáján kívül semmije sem volt. Egy napon azt mondta gyermekeinek:

- Kezdtetek magatokkal valamit, mert már nem bírlak eltartani benneteket.

Négy fia vándorútra is kelt, mindegyiknek nagy álma volt. Hogy mi, azt se anyjuknak, se testvéreiknek nem árulták el.

Csak a legkisebb fiú volt tanácstalan. Ballagott a falu utcáin. Mikor egy folyó mellett haladt el, találkozott két jólelkű halással. A halászok meghívták magukhoz vacsorára. Cserébe azért, hogy ő segítsen nekik a halakat kifogni.

- Segítenék én nektek, még akkor is, ha cserébe nem is kapnék semmit. – A fiúnak különösen jó szíve volt, és nagyon szeretett más emberek kedvében járni.

A halászok és a fiú annyi halat fogtak, hogy abból királyi lakomát lehetett volna csapni.

- És mondd, hogy is hívnak?

- És mi járatban vagy? – kérdik a vendégüktől

- A nevem Bonifác. Egy igen szegény családból származom, és apám már nem tudott eltartani – nézett a szemükbe.

Az egyik halász, akit Jánosnak hívtak, adott egy tanácsot neki:

- Én úgy hallottam, hogy van egy királyság, melynek királykisasszonyánál nincs szebb a világon.

- Csakhogy el van átkozva. – szólt közbe a másik halász, Antal.

- Azt beszélik, egy nagyhatalmú gonosz varázsló el akarta venni a királylányt, de ő nem akart hozzámenni, ezért kérője megátkozta az egész országot. Amíg az átok tart, addig mindenki a királyságban néma. Az átok feloldásához ki kell állni három próbatételt.

- Ez a királyság innen hét hegyen túl van – meséli Bonifácnak,

A fiú annyira lázba jött az izgalmas történet hallatán, hogy még aznap este nekivágott az útnak.

Csak ment, ment és ment, egyenesen a hegyek felé. Megmászta mind, de a királyságot nem lelte sehol. Ballagott a semmiben. Egyszer csak találkozott egy rejtélyes vénemberrel.

- Kedves legény, hát hogyan fűjt ide a szél? – nézett nagyot a vén.

- Keresek egy elátkozott királyságot.

- Tudom hol találsz, útbaigazítalak. Menj száz lépést előre, és már meg is leled.

A fiú megköszönte és elindult. Lelépte a kilencvenkilencet és a századik lépésre megpillantott egy palotát.

Bekopogott a nagykapun és egy őr nyitott ajtót.

- A királlyal szeretnék beszélni.

Az őr egy szót sem szólt. Ekkor jutott Bonifác eszébe, mit is mondtak neki a halászok.

Az őr bevezette egy nagy terembe, mely közepén a trónszéken egy öreg, bú sarcú király ült. Mellette az aranyhajú, zöld szemű lánya állt, egy ezüstborítású könyvet olvasva. Bonifác ilyen gyönyörű lányt még soha nem látott.

Letette a királykisasszony a könyvét és a fiú szemébe nézett. Látta benne a szeretetet és a jószágot.

- Felséges királyom, egy életem, egy halálom, azért kerestem fel országot, hogy feloldjam az átkot és elnyerjem szépséges lányod kezét.

A király bólintott és átnyújtott egy papírtekercset, amiben a három próba állt és a végén egy jókívánság, melyen látszott, hogy a hölgy írta. Az első próba szerint egy sárkánypikkelyt kell átadnia a királynak. A királylány útravalóul hamuba sült pogácsát csomagolt már vagy századik kérőjének, hisz sajnos eddig senkinek sem sikerült kiállni a próbákat.

Bonifác kapott egy szép szürke lovat, egy kardot és egy térképet a sárkány barlangjához. Az ifjú soha nem forgatott még kardot, viszont nagyon eszes és furfangos volt.

A barlangot hamar megtalálta. Mielőtt bement, elfogyasztotta a pogácsát és ivott a barlang melletti folyóból.

A barlang legmélyén meg is találta a sárkányt, aki éppen aludt. A fiúnak több esze is volt annál, minthogy felébressze és megölje a sárkányt, hiszen csak a pikkelyére volt szüksége, és tudomása szerint a sárkányok nem érzik, ha elvesztenek egy pikkelyt. Óvatosan közeledett a fenevad felé és a karddal levágott egy pikkelyt.

Rohant ki vele és paripája hátán elvágatott. A király nagyon meglepődött, hogy így gyorsan kiállta a próbát, szinte hihetetlennek tartotta. Eddig alig páran tudták csak kiállni ezt a próbát.

A második próba arról szólt, hogy egy igen különös és ízletes bort kellett eljuttatnia a királyhoz, de ezt az italt egy olyan boszorka őrizte, aki minden férfit megbabonázott szépségével, és a végén mindnek fejét vette.

A boszorka egy fogadóban rejtőzött, melyhez Bonifác ismét egy térképpel jutott el. Leszállt lováról és betért a fogadóba, ahol senkit sem talált a fogadóson kívül. Ez a fogadós oly gyönyörű hölgy volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem.

A fogadósnek bokáig érő, fekete haja volt. Szemei ébenfeketék voltak, bőre hibátlanul selymes, mosolya ragyogóan fehér. Csodálatos egy lány volt. A fiú majdnem szépsége bűvöletébe esett, de kinézete nem takarta el a lelkében élő sötétséget. A lány elindult feléje. A fiú meglátta benne a gonoszt. Ekkor észrevette az asztalon heverő üveget és felkapta. Teljes erejéből rohanni kezdett a kijárat felé. Felpattant lovára. A boszorka seprűnyélen repülve követte. A fiú az erdőbe menekült. A boszorka oda nem tudta követni.

Bonifác kimerülten, álmosan és fáradtan tért vissza a palotába. És lenyűgözte az egész királyságot. Eddig még semmilyen királyfi vagy nemesember nem jutott el. Pedig a fiú nem tartotta magát különlegesnek. Nem volt se erős, sem túlzottan bátor, csak nem szerette az erőszakot és egyszerűen nem szeretett hősölni. Apja szerint mindig is sokkal okosabb volt testvéreinél.

Az utolsó próba tényleg nagy fejtörést okozott Bonifácnak. Az ország tengerének mélyén lévő kincset kellett megtalálnia. Csak mivel idáig még senki nem jutott el a próbával kapcsolatban, hogy csak a legértékesebben hozza el a lánynak.

Megállt a tudomány Bonifácnál. Ballagott tanácstalanul ismét. Csüggedten sétált lova mellett a tengerparton.

Egyszer csak látott egy csónakot a vízen, mely majdnem teljesen elsüllyedt. Benne egy nagyon csúf ember ült. Az ifjú nem tévovázott, lova hátán a tengerbe vetette magát, és megmentette az embert. A parton nagy levegőt vettek, és a csúf ember azt mondta:

- Jó tett helyébe jót várj! – egyszer csak a tengerből egy kincsesláda bukkant elő.

- Válassz valamit! – mondta neki. A láda kinyílt, benne tömérdek sok kincs. Bonifác azt se tudta, melyik a legértékesebb. És ekkor meglátta. Meglátta azt, amire szüksége volt, Egy régi könyvet. Eszébe jutott a királylány, amint egy könyvet olvas.

Hát persze, a néma királykisasszonynak biztos nagyon sokat jelentenek a könyvek – gondolta magában.

Kivette a ládából a könyvet és megköszönte. Elvitte a palotába. A királynak majd elakadt a lélegzete. A könyv volt az, ami értékesebb a néma lánynak mint a kincs, az arany, az ezüst...hisz az akadt bőven.

A pikkelyt elégették, fényénél a könyvet elolvasták és a bort megitták és a varázslat megszűnt. A király megszólította:

- Feloldottad az átkot. Most pedig megjutalmazlak, tiéd a lányom és fele királyságom.

Megörült a szegény Bonifác, aki többé nem volt szegény.

Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak.

Hát így lett Bonifácból gazdag ember. Apja vele élt a palotában, de bátyjairól semmit nem tudott.

Ha találkoztok velük, meséljétek el nekik gazdag testvérük történetét.